

### Pytanie prejudycjalne

Czy zasadę równego traktowania, zakazującą jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na płeć, potwierdzoną w art. 157 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz w dyrektywie Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy, zmienionej dyrektywą 2002/73<sup>(1)</sup> zmieniającej powyższą dyrektywę i ujednoliconej dyrektywą 2006/54/WE<sup>(2)</sup> z dnia 5 lipca 2006 r., narusza przepis ustawy krajowej (a mianowicie art. 60 ust. 1 Ley General de Seguridad Social – hiszpańskiej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), która przyznaje prawo do dodatku do świadczenia [z tego systemu], ze względu na wkład demograficzny w ten system, kobietom, które miały dzieci biologiczne lub przysposobione i otrzymują na jakichkolwiek zasadach z tego systemu zabezpieczenia społecznego świadczenia składkowe z tytułu emerytury, wdowieństwa lub trwałej niezdolności do pracy, lecz nie przyznaje wspomnianego prawa mężczyznom znajdującym się w identycznej sytuacji?

<sup>(1)</sup> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/73/WE z dnia 23 września 2002 r. zmieniająca dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (Dz.U. 2002, L 269, s. 15).

<sup>(2)</sup> Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2006, L 204, s. 23).

### Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2018 r. – Republika Słowenii/Republika Chorwacji

(Sprawa C-457/18)

(2018/C 399/27)

Język postępowania: słoweński

### Strony

Strona skarżąca: Republika Słowenii (przedstawiciel: M. Menard)

Strona pozwana: Republika Chorwacji

### Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi, aby Trybunał stwierdził, że pozwana naruszyła:

- artykuł 2 i art. 4 ust. 3 TUE,
- artykuł 5 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE,
- artykuły 4 i 17 w związku z art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeksu granicznego Schengen) oraz
- artykuł 2 ust. 4 i art. 11 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/89/UE z dnia 23 lipca 2014 r. ustanawiającej ramy planowania przestrzennego obszarów morskich;

a także:

- zobowiązał pozwaną do natychmiastowego zaprzestania wspomnianych naruszeń;
- obciążył pozwaną kosztami postępowania.

## Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Zarzut pierwszy:

Poprzez jednostronne uchybienie zobowiązaniu, które przyjęła, przystępując do Unii Europejskiej, do przestrzegania wyroku arbitrażowego, a zatem granicy określonej w rzeczonym wyroku i innych wynikających z niego obowiązków, Chorwacja odmawia poszanowania państwa prawnego, stanowiącego podstawową wartość Unii Europejskiej (art. 2 TUE)

Zarzut drugi:

Poprzez jednostronną odmowę wykonania obowiązków spoczywających na niej na mocy wyroku arbitrażowego i jednoczesne uniemożliwienie Słowenii sprawowania suwerennej władzy na niektórych częściach jej terytorium w rozumieniu traktatów, Chorwacja uchybia obowiązkowi lojalnej współpracy z Unią Europejską i ze Słowenią wynikającemu z art. 4 ust. 3 TUE. Zachowanie Republiki Chorwacji zagraża urzeczywistnieniu celów Unii Europejskiej, w tym umacniania pokoju i coraz ściślejszego związku między narodami, a także celów przepisów Unii dotyczących terytorium państw członkowskich (art. 4 ust. 3 akapit pierwszy TUE). Ponadto Chorwacja uniemożliwia Słowenii wdrożenie prawa Unii na całości jej terytorium, lądowego i morskiego, raz działanie zgodnie z tym prawem a w szczególności zgodnie z postanowieniami prawa wtórnego Unii dotyczącymi terytorium państw członkowskich (art. 4, ust. 3 akapit pierwszy TUE).

Zarzut trzeci:

Republika Chorwacji narusza rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, a w szczególności uregulowania wzajemnego dostępu zgodnie z art. 5 tego rozporządzenia i załącznikiem I do tego rozporządzenia. Uregulowanie, które w odniesieniu do Chorwacji i Słowenii ma zastosowanie od dnia 30 grudnia 2017 r., przyznaje 25 statkom rybackim z każdego państwa swobodny dostęp do wód terytorialnych drugiego państwa określonych zgodnie z prawem międzynarodowym, to znaczy zgodnie z wyrokiem arbitrażowym. Chorwacja uniemożliwia Słowenii wykonywanie jej praw w ramach tego uregulowania i narusza w ten sposób art. 5 wspomnianego rozporządzenia, ponieważ: i) odmawia zastosowania uregulowania dotyczącego wzajemnego dostępu; ii) odmawia uznania ważności prawa wydanego w tym celu przez Słowenię; iii) systematycznie stosując sankcje, uniemożliwia słoweńskim rybakom swobodny dostęp do wód terytorialnych uznanych w wyroku arbitrażowym z 2017 r. za słoweńskie oraz, a fortiori, swobodny dostęp do wód chorwackich objętych zakresem stosowania uregulowania dotyczącego wzajemnego dostępu.

Zarzut czwarty:

Chorwacja narusza rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa oraz rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 404/2011 z dnia 8 kwietnia 2011 r. Bez pozwolenia Słowenii chorwackie policyjne łodzie patrolowe towarzyszą chorwackim rybakom łowiącym na wodach słoweńskich, uniemożliwiając w ten sposób słoweńskim inspektorom rybołówstwa przeprowadzanie kontroli. Jednocześnie organy chorwackie nakładają kary pieniężne za nielegalne przekroczenie granicy i nielegalny połów na rybaków słoweńskich łowiących na wodach słoweńskich, które Chorwacja uważa za własne. Ponadto Chorwacja nie przekazuje Słowenii danych dotyczących działań statków chorwackich na wodach słoweńskich, czego wymagają oba przytoczone wyżej rozporządzenia. W ten sposób Chorwacja uniemożliwia Słowenii przeprowadzanie kontroli na wodach podlegających jej suwerennej władzy i jej jurysdykcji oraz nie przestrzega wyłącznych uprawnień przysługujących Słowenii, jako państwu nadbrzeżnemu, na jej wodach terytorialnych, naruszając tym samym rozporządzenie (WE) nr 1224/2009 i rozporządzenie (UE) nr 404/2011.

Zarzut piąty:

Chorwacja naruszyła i nadal narusza rozporządzenie (UE) Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen). Chorwacja nie uznaje za swoją granicę ze Słowenią granic określonych w wyroku arbitrażowym, nie współpracuje ze Słowenią w celu ochrony tej „granicy wewnętrznej” i nie jest w stanie zapewnić wystarczającej ochrony, przez co narusza art. 13 i 17 wspomnianego rozporządzenia, a także art. 4, który wymaga, aby granice były określone zgodnie z prawem międzynarodowym.

Zarzut szósty:

Chorwacja naruszyła i nadal narusza dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/89/UE z dnia 23 lipca 2014 r. ustanawiającą ramy planowania przestrzennego obszarów morskich, która ma zastosowanie do „wód morskich” państw członkowskich, zdefiniowanych zgodnie z Konwencją Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r. (UNCLOS). Chorwacja odrzuca wyrok arbitrażowy, który ustanowił takie określenia granic i – przeciwnie – włącza wody słoweńskie do swojego planowania przestrzennego obszarów morskich, a w konsekwencji uniemożliwia harmonizację z mapami geograficznymi Słowenii, naruszając w ten sposób wspomnianą dyrektywę, w szczególności jej art. 8 i 11.

---

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)  
w dniu 16 lipca 2018 r. – AV, BU / Comune di Bernareggio**

**(Sprawa C-465/18)**

(2018/C 399/28)

*Język postępowania: włoski*

**Sąd odsyłający**

Consiglio di Stato

**Strony w postępowaniu głównym**

*Strona skarżąca:* AV, BU

*Strona pozwana:* Comune di Bernareggio

**Pytanie prejudycjalne**

Czy zasady swobody przedsiębiorczości, niedyskryminacji, równości traktowania, ochrony konkurencji i swobodnego przepływu pracowników, o których mowa w art. 45, 49–56 i 106 TFUE, jak również w art. 15 i 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zawarte w nich kryteria proporcjonalności i racjonalności sprzeciwiają się przepisom krajowym takim jak te, o których mowa w art. 12 ust. 2 ustawy nr 362/1991, które w przypadku przeniesienia własności apteki gminnej przyznają prawo pierwokupu pracownikom tej apteki?

---

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 8 maja 2018 r. w sprawie T-283/15, Esso  
Raffinage/Europejska Agencja Chemikaliów, wniesione w dniu 18 lipca 2018 r. przez Republikę  
Federalną Niemiec**

**(Sprawa C-471/18 P)**

(2018/C 399/29)

*Język postępowania: angielski*

**Strony**

*Wnosząca odwołanie:* Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: adwokaci P. Klappich i C. Schmidt)

*Druga strona postępowania:* Esso Raffinage, Europejska Agencja Chemikaliów, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów

**Żądania wnoszącego odwołanie**

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 maja 2018 r. w sprawie T-283/15;